

Rabbi Yaakov Yosef of Polnoye
Toldot Yaakov Yosef
Parshas Tzav

In the verse: “This is the law of the burnt-offering: it is the burnt-offering on the firewood...” (Vayikra 6:2).	בפסוק: זאת תורת העֹלָה הוא העֹלָה על מוקדה וגו'. (ויקרא ו, ב)
And one must understand: for “זאת” (this) is a term of limitation, and “תורת” (law of) is a term of expansion. “הוא העֹלָה” again returns and limits.	וַיֵּשׁ לְהִבִּין, כִּי זֹאת הוּא מְעוּט, וְתוֹרַת הוּא רִיבּוּי, הִיא הָעֹלָה חֲזָר וּמַעֲט.
And I have written about this elsewhere.	וְכָתַבְתִּי מִזֶּה בְּמָקוֹם אֲחֵר.
And now it appears to me to explain based on the Midrash (Vayikra Rabbah 7:6): Rabbi Levi said, “The rule of the Romans: anyone who is arrogant is judged only with fire.” And this is puzzling.	וְכַעַת נִרְאָה לִי לְבָאֵר עַל פִּי מִדְרָשׁ (וִיקְרָא"ר ז, ו): אָמַר רַבִּי לֵוִי: נִימוּס קְלוּסִין – כָּל הַמִּתְגַּאֵה אֵינוֹ נִדּוֹן אֶלָּא בָּאֵשׁ. וְהוּא תַּמּוּהָ.
And we will first explain the verse in Parshas Tzav (Vayikra 6:16), which is one of the 613 mitzvos: “And every meal-offering of a kohen shall be completely burned; it shall not be eaten.” Let us explain the reason for this mitzvah.	וְנִבְאֵר תַּחֲלָה פְסוּק פ' צו (ויקרא ו, טז): וְהוּא מִצְוָה מִתַּרְגִּי"ג מִצְוֹת – וְכָל מִנְחַת כֹּהֵן כָּלִיל תִּהְיֶה לֹא תֹאכַל. וְנִבְאֵר טַעַם מִצְוָה זוֹ.
And we will explain the verse (Vayikra 2:11–12) which is a mitzvah: “Any leaven and any honey you shall not offer up from them a fire-offering to Hashem... [but] the offering of the first...”	וְנִבְאֵר פְסוּק (ויקרא ב, יא–יב) מִצְוָה – כָּל שָׂאֵר וְכָל 'דְּבִשׁ לֹא תִקְטִירוּ מִמֶּנּוּ אִשָּׁה לֵה', קִרְבֵּן רִאשִׁית וְגו'.
To understand this, it seems to me what was written in the Kli Yakar explaining the verse (Vayikra 1:2): “When a man brings from among you an offering...”—that it is difficult, as it begins in the singular but ends in the plural.	לְהִבִּין זֶה נִרְאָה לִי דְכָתַב בְּפִלִי יָקָר בִּיאֵר פְסוּק (ויקרא א, ב): אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם קִרְבֵּן. דְּקוּשָׁה – הַתַּחֲחִיל בְּלִשׁוֹן יְחִיד וּמִסִּימָם בְּלִשׁוֹן רַבִּים.
And he explained that one who brings a korban must be careful not to stumble in the two things that Kayin and Hevel stumbled in: First, not to bring from inferior offerings—that was Kayin’s mistake.	וּבִיאֵר כִּי הַמִּקְרִיב קִרְבֵּן צָרִיד לְהַזְהִיר שְׁלֹא יִכְשַׁל** בְּשְׁנֵי דְבָרִים שְׁנִכְשָׁלוּ בָהֶם קַיִן וְהֵבֶל. אֶחָד – שְׁלֹא לְהִבְיֵא קִרְבֵּן מִן הַגְּרוּעַ, וּבִזְהָ נִכְשַׁל קַיִן.
And Hevel, although he brought from the firstborn of his flock, nevertheless did not initiate it himself, only after seeing Kayin bring. That’s why it says: “And Hevel also brought” (Bereishis 4:4)—to equate himself with him, etc.	וְהֵבֶל, אַף עַל פִּי שֶׁהִבְיֵא מִבְּכוֹרוֹת צֹאנוּ, מִכָּל מָקוֹם לֹא נִתְעוֹרֵר מֵעַצְמוֹ עַד שֶׁרָאָה אֶת קַיִן שֶׁהִקְרִיב, וְזֶהוּ שְׁאֵמֶר: וְהֵבֶל הִבְיֵא גַם הוּא (בְּרִאשִׁית ד, ד) – 'לְהַשׁוּתוֹ עֲצָמוֹ אֵלָיו וְכו'.
And with this one can understand: “When a man offers from among you” — meaning he is moved to offer of his own accord, not by someone else — this is a korban to Hashem. To exclude	וּבִזְהָ יוּוֹן: אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם – שְׁנִתְעוֹרֵר לְהִקְרִיב מִצַּד עֲצָמוֹ וְלֹא מִזְוִילָתוֹ – זֶהוּ קִרְבֵּן לֵה', לְאַפּוֹקִי מִי

Rabbi Yaakov Yosef of Polnoye

Toldot Yaakov Yosef

Parshas Tzav

one who does not act from himself, but from another — he is not “from among you.” And this is enough for one who understands.	שְׂאִינוּ נִתְעוֹרֵר מֵעַצְמוֹ, אֲלֵא מְזוּלָתוֹ — שֶׁהוּא אֵינוֹ מִכֶּם, רַק מְזוּלָתוֹ. וְדַפְח"ח
And it seems that this is the explanation of the verse (Bereishis 29:30): “And Yaakov also loved Rachel more than Leah.” This is difficult, etc., and I have written elsewhere an explanation of the doubts in this.	וְנִרְאֶה שֶׁזֶּהוּ פִּירוּשׁ הַפְסוּק (בְּרֵאשִׁית כט, ל): וַיֶּאֱהָב יַעֲקֹב גַּם אֶת רָחֵל מִלֵּאָה. דְּקָשָׁה וְכו', וְכִתְבֹתִי בְּמָקוֹם אַחֵר בִּיאור הַסְּפָקוֹת בְּזֶה
And according to the above, it fits well: for “Yaakov” refers to the masses, “Rachel” is the Shechinah as is known. And so, “Yaakov also loved Rachel”—he also engaged in Torah and Divine service, which is the aspect of Rachel.	וְלִפִּי הַנ"ל אֶתִּי שְׁפִיר — כִּי הַמִּוִּי עִם נִקְרָאִים יַעֲקֹב, רָחֵל הִיא הַשְּׁכִינָה כְּנוּדָע, וּבְזֶה יוֹוֹן: וַיֶּאֱהָב יַעֲקֹב גַּם אֶת רָחֵל — שֶׁעָסַק גַּם בְּנִתּוּרָה וְעִבּוּדַת ה' — שֶׁהוּא בְּחִינַת רָחֵל
But he was not aroused to this on his own — only through Leah. And once he saw the aspect of “Yisrael” engaged in Torah and service of Hashem all day, with toil and fatigue — then he too was aroused to act somewhat like him.	וְלֹא נִתְעוֹרֵר בְּזֶה מֵעַצְמוֹ, רַק מִלֵּאָה — וְאַחֵר שֶׁרָאָה בְּחִינַת יִשְׂרָאֵל עוֹסֵק בַּתּוֹרָה וְעִבּוּדַת ה' כָּל הַיּוֹם — וְהוּא יִגָּע וְלֵאָה — אֵץ נִתְעוֹרֵר לַעֲשׂוֹת כְּמוֹתוֹ קֶצֶת
Therefore: “Hashem opened her womb, and Rachel was barren” (Bereishis 29:31). And this is sufficient to understand.	לְכָּד: וַיִּפְתַּח ה' אֶת רִחְמָהּ, וְרָחֵל עָקְרָה (בְּרֵאשִׁית כט, לא). וְקֵל לְהָבִין
However, at times, “גַּם” (also) is permissible to act upon — as I have written elsewhere in explanation of the verse (Bereishis 18:25): “Shall the righteous be like the wicked?”	אֲבָל לְפַעֲמִים 'גַּם' זֶה שָׂרִי לַעֲשׂוֹתוֹ, כְּמוֹ שֶׁכִּתְבֹתִי בְּמָקוֹם אַחֵר בִּיאור פְּסוּק (בְּרֵאשִׁית יח, כה): וְהִיָּה כַצַּדִּיק כְּרָשָׁע
That if the wicked person does good in order that he should be like the righteous — this is called “גַּם” — it is permitted to do so.	שֶׁאִם הָרָשָׁע עוֹשֶׂה טוֹב כְּדִי שִׁיְהִיָּה כַצַּדִּיק, שֶׁנִּקְרָא 'גַּם' — מִתֵּר לַעֲשׂוֹת כָּךְ
But not so the righteous — for him it is forbidden.	מֵה שֶׁאֵין בּוֹ הַצַּדִּיק — אָסוּר בְּזֶה
And the reason is explained there — based on what I heard regarding the reason why the Red Heifer purifies the impure (Bamidbar Rabbah 19:1) — namely as mentioned above.	וְטַעַם מְבֹאָר שָׁם, עַל פִּי מֵה שֶׁשָּׁמַעְתִּי טַעַם פֶּרֶה מְטַהֵר טְמֵאִים (בְּמִדְבָּר רַבָּה יט, א) — הֵינּוּ כְּנ"ל
And [why it] defiles the pure, etc.—see there.	וּמְטַמֵּא טְהוֹרִים וְכו', יַעֲי"ש
And with this, we can understand the verse: “For all leaven and all honey you shall not offer from it a fire-offering to Hashem...”	וּבְזֶה יוֹבֵן פְּסוּק: כִּי כָל שָׂאֵר וְכָל דְּבִשׁ לֹא תִקְטִירוּ, 'מִמֶּנּוּ אִשָּׁה לֵה
The meaning is: if one wishes to offer to Hashem by way of seeing others doing so — and thus is aroused to also act like them — this quality is called “שָׂאֵר” (leaven),	הַכּוֹנֵה, אִם רוֹצֶה לְהִקְטִיר לֵה' עַל יְדֵי שֶׁרָאָה מֵאַחֵרִים שֶׁעוֹשִׂין כָּךְ — אֵץ נִתְעוֹרֵר לַעֲשׂוֹת גַּם בְּנִתּוּרָה — 'שֶׁבִּחִיָּה זֹו נִקְרָא 'שָׂאֵר
because it causes others to rise, like leaven which causes dough to rise, and the dough itself does not rise by itself, only through the leaven.	שֶׁמִּתְקַמֵּץ אַחֵרִים לָעֲלוֹת, כְּמוֹ שָׂאֵר שֶׁמִּתְקַמֵּץ אֶת הַבֶּצֶק לָעֲלוֹת — וְאֵין הַבֶּצֶק עוֹלָה מֵעַצְמוֹ כִּי אִם עַל יְדֵי שָׂאֵר

Rabbi Yaakov Yosef of Polnoye
Toldot Yaakov Yosef
Parshas Tzav

So too this — one who does not rise (i.e., elevate himself) on his own, but only by way of others.	כך — זה שאינו נתעוֹרר לעלות מעצמו, כי אם על ידי אחרים.
Or if it is for other benefit or superficial intent — that is called “דבש” (honey).	או שאר הנאה ופניה חיצונית — נקרא 'דבש'.
And this is what it says: “All leaven and all honey you shall not offer from it a fire-offering to Hashem.”	וזהו שאמר: כל שאר וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה'.
Only a “first-offering” — when one draws close initially to Hashem, and then, if he is inspired through seeing others, then it is permitted. And this is sufficient to understand.	רק 'קרבו ראשית' — שיתקרב תחלה לה' תברו, ועל ידי זה שרואה את אחרים — אז שרי. וקל להבין.
And with this, we understand: “Every meal-offering of a kohen shall be entirely burned” — meaning it should be entirely for Hashem alone.	ובנה יובן: כל מנחת כהן כליל תהיה — שיהיה כלו כליל רק לה' לבדו.
“It shall not be eaten” — that is, he should have no benefit from it at all — only that he performs it for the sake of the One who commanded. And understand this.	לא תאכל — דהינו שום הנאה לא יהיה לו מזה, רק שיעשה לשם פועלו. והבן.
And with this is understood: “This is the law of the burnt-offering...” — the intent is that not all those who ascend to the service of Hashem through Torah and mitzvos are equal.	ובנה יובן: זאת תורת העלה — הפונה שאין תורת כל העולים לעבודת ה' בתורה ובמצוות שוין.
For there is limitation in it — namely, the two matters mentioned above: (1) if he brings the inferior, (2) if he was inspired by another and not from himself.	פי יש בו מעוט, דהינו ב' דברים הנ"ל: א' — אם מביא הגרוע, ב' — שנתעוֹרר מזולתו ולא נתעוֹרר מעצמו.
And this is what it says: “היא העלה” — the intent is: “היא” (she/it) is a term of limitation, and [it means] a degraded offering is being elevated to Hashem, and not from the choicest.	וזהו שאמר: היא העלה — הפונה ש'היא' לשון מעוט, וגרוע מעלה עולה לה' ולא מן המבחר.
Or: he brings a burnt-offering to Hashem because he sees someone else do it, and so he also wants to offer, in order that he can boast and rise to that level like the other —	או — שמעלה עולה לה' לפי שרואה מזולתו, לכן הוא רוצה להקריב גם כן, כדי שיוכל להתפאר ולעלות גם כן במדרגה זו כמותו.
Then: “it is on the firewood” — he is judged in Gehinnom.	ואז — היא על מוקדה, נדון בגיהנום.
And this is what is explained in the Midrash: Rabbi Levi said: “The custom of the Romans...” — meaning: when one follows this manner he saw from his fellow, in order to gain praise and honor — then he is judged in the fire of Gehinnom.	וזהו שמפרש במדרש: אמר רבי לוי: נימוס קלוסין — ר"ל פשעושה נימוס זה שרואה מחברו כדי שיהיה לו קלוסין ושבח להתנאות — אז נדון באש של גיהנום.
As it is said: “היא העלה על מוקדה” — and this is sufficient to understand.	שנאמר: היא העלה על מוקדה. וקל להבין.

Rabbi Yaakov Yosef of Polnoye
Toldot Yaakov Yosef
Parshas Tzav

And further it can be said — that I have written an explanation on the dispute between Rabbi Yochanan and Reish Lakish (Sanhedrin 111a): “And it widened its mouth without limit...” (Yeshayah 5:14)	ועוד יש לומר — דכתבתי ביאור פלוגתא דרבי יוחנן וריש לקיש (סנהדרין קיא:) — ופצרה פיה לבלי חק, (וכו') (ישעיה ה, יד)
That one said one thing and the other said another — and they do not disagree.	דמר אמר חדא ומר אמר חדא ולא פליגי
For when there is peace — then, through fulfilling even one statute, he is saved from Gehinnom.	פי כשיש שלום — אז על ידי שמקיים חק אחד — נצול מגיהנום
And this is when there is humility that causes peace.	והינו — כשיש שפלות שהוא הגורם שלום
And this is what is said (Shemos 12:22): “And you shall take a bundle of hyssop...” — when one lowers himself like the hyssop, then it becomes one bundle — unity, peace.	וזהו שנאמר (שמות יב, כב): ולקחתם אגדת אזוב — כשמשפיל עצמו כאזוב — אז נעשה שלום, אגדה אחת
Not so one who is arrogant — there is no peace between him and his fellow — and then: “It widened its mouth without statute.”	מה שאין כן המתנאה — ואין שלום בינו לבין חברו — ואז: ופצרה פיה לבלי חק
And with this is understood: “The rule of the Romans: anyone who is arrogant is only judged with fire.” And this is sufficient to understand.	ובנה יובן: גימס קלוסין — כל המתנאה אינו נדון אלא באש. וקל להבין
And another explanation: I have written elsewhere that the Tosafos cited what the Midrash says (Pirkei d'Rebbe Eliezer ch. 5): three things are equivalent — wisdom, fear [of Heaven], and humility.	עוד יש לומר — כי כתבתי במקום אחר דכתבו התוספות מה שאמר במדרש (פרק דר"א פ"ה ה"ה): שילשה דברים שקולים זה בזה — חכמה, יראה, ענוה
That is, one without the other is not sufficient — but humility is greater than all of them, etc. See there.	הינו — דהא בלא הא לא סגי, אבל ענוה גדולה מכלם. וכו', יעז"ש
And with this is understood the verse: “This is the law of the burnt-offering...” — the verse itself hints to the three things mentioned by Tosafos:	ובנה יובן: זאת תורת העלה וגו' — הפסוק עצמו רמז 'שילשה דברים שזכרו התוס
“זאת” refers to Malchus (kingship), which is yirah (fear) as is known. “תורת” is chochmah (wisdom). “העלה” is binah (understanding), as it says in the Zohar (3:27a) that it is called humility.	פי 'זאת' נקראת מלכות — והיא יראה פגודע, 'תורת' — היא חכמה, 'העלה' — היא בינה, כמו שכתוב בזהר (ח"ג כז:) שנקראת ענוה
But when it says “היא העלה” — with a limitation — it refers to a lacking in the aspect of “עלה” — i.e. humility. Then: “it is on the firewood” — for even wisdom and fear without humility only bring deficiency, as mentioned above.	מה שאין כן: 'היא העלה' — כשיש מעוט מבחינת 'עלה', שחסר בחינה זו שהיא ענוה שנקראת 'עלה' — אז על מוקדה. כי אף חכמה ויראה בלא ענוה — אינם מעלים אלא חסרון, וכן"ל. וקל להבין

Rabbi Yaakov Yosef of Polnoye
Toldot Yaakov Yosef
Parshas Tzav

And with this we can explain the saying in the Gemara (Berachos 33b): “For Moshe, it was not a small matter” — and understand this well.

וְבִנְיָן נִבְאָר שׁ"ס (בְּרָכוֹת ל"ג:) – אֵין לְגַבִּי מִשָּׁה מְלֵתָא
 זוּטְרָתָא הִיא. וְהִבֵּן